

Ey Nefsim

– Dogan Çolak · 31 Aralık 2010

yıllarca boş şeyle avuttun beni bir serseri gibi bildim kendimi talan ettin ,yıktın gönül bendimi gönül sarayımı yıktın ey nefsim. gözü aç kurt gibi saldın çöllere ismimi duyurdun dilden dillere öyle bir çıkmazki...halden hallere rezilliğe razı ettin ey nefsim. bütün irademi elimden aldın aklımı fikrimi sen benden çaldın zehir zikkimiken ,petekte baldın beni pazarlarda sattın ey nefsim kendine kul ettin, boyun eğdirdin bu alemi, sen peşimden güldürdün pişman oldum lakin, ömrüm bitirdin yeter, insanlıktan çıktım ey nefsim namerde imdada saldırdın beni bir asılsız ile kandırdın beni ayaklar altında buldum kendimi üstüme basıpta geçtin ey nefsim günahım çoğaldı günbegün artar hangi yöne dönsem günahım kokar günahım utanır kendimden kaçır cennetle aramı açtın ey nefsim bu kadar zulümü başıma sardın gönül kafesimi sonunda kırdın ben çıkmazlardayım, seyrime durdun bırakıp belaya kaçtın ey nefsim nefsin zulmü yeter, zulüm arama onun kulu olma ,ömrün harcama aman dikkat eyle ,belin bağlama bana düşmanlardan düşman bu nefsim.